

Nr 1.

Ankom till riksdagens kansli den 23 februari 1916 kl. 1 e. m.

Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 1, i anledning av herr Bobergs motion, nr 77, angående skrivelse till Konungen med begäran om utredning i fråga om åtgärder till fiskets främjande.

I en inom första kammaren väckt och till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 77, i fråga om åtgärder för fiskets främjande, har herr *Boberg* hemställt, »att riksdagen ville ingå till Kungl. Maj:t med en skrivelse, vari riksdagen begär, att Kungl. Maj:t genom sakkunnig person eller kommitté söker utröna läget och behoven på hithörande område».

Motionen.

Beträffande motiveringen för denna hemställan hänvisas till motionen.

Enligt av utskottet från sakkunnigt håll inhämtade upplysningar synes motionären i någon mån överdriva den tillbakagång av särskilt abborrfisket, som utgör grundmotivet för hans hemställan. Abborrens förekomst kan visserligen tidvis minska i vissa trakter, bl. a. på grund av särskilda ännu outredda naturförhållanden, men torde detta avtagande i allmänhet vara av lokal och mera tillfällig karaktär, och någon fara för utrotning av denna värdefulla fiskart läser icke föreligga. Befinnes fridlysning av abborren under lektiden inom större eller mindre områden vara av behovet påkallad, vilket utskottet icke vill förneka, så kan detta med tillämpning av redan nu gällande lagbestämmelser ernås genom vederbörande myndigheters samverkan.

Utskottet.

Utskottet är ense med motionären därom, att från det allmänna sida åtgärder böra vidtagas och uppmuntras till fiskets skyddande mot havets skadedjur, av vilka motionären särskilt nämner sälen och simpan. Vad sälen beträffar, vill utskottet erinra om att av statsmedel utgår ett årligt anslag till skottpengar för detta djurs dödande, för närvarande 4 kronor per säl. Vad angår simpan, torde detta skadedjurs effektiva bekämpande, enligt vad utskottet inhämtat, för närvarande näppeligen kunna befrämjas på

annat sätt än genom spridande bland fiskarbefolkningen av upplysning om denna fiskarts skadlighet för de nyttiga fiskarnas bestånd samt om behovet av dess infångande och oskadliggörande, vilket måste anses ligga i fiskeriidkarnas eget intresse. Fångad i större mängder lärer simpan lämpligen kunna användas till gödningsämne.

I fråga om åtgärder för fiskets främjande, som i motionen avses, tillåter sig utskottet i övrigt hänvisa till gällande fiskeristadgas 9:de §, enligt vilken paragraf delägare i fiskvatten, fiskeriinspektören, vederbörande fiskeriintendent, landsting eller hushållningssällskap, som anser särskilda bestämmelser om fiskets vård och lämpliga bedrivande böra för viss ort meddelas, äger att därom göra anmälan hos Konungens befallningshavande i länet, varefter Konungens befallningshavande, sedan vederbörande blivit i ämnet hörda, däri meddelar beslut. På denna väg, som ständigt finnes öppen, synes det utskottet, att åtskilliga av motionärens önskemål skulle kunna förverkligas.

Avser motionären med sin framställning en utredning angående omorganisation av statens fiskeradministration i och för ett mera effektivt främjande av landets fiskerinäring, så får utskottet erinra om, att en hemställan i denna riktning kommer under kammarens omprövning vid behandlingen av motionerna nr 53 i första kammaren av herrar Mannheimer och Neiglick och nr 107 i andra kammaren av herrar Osberg och Olausson, angående skrivelse till Konungen med begäran om utredning och förslag i fråga om en omorganisation av statens fiskeradministration, vilka motioner hänvisats till jordbruksutskottet.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att första kammaren måtte besluta,

att föreliggande motion ej må till någon kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 22 februari 1916.

På utskottets vägnar:

OSKAR NYLANDER.

Vid ärendets slutbehandling inom utskottet hava närvarit: herrar Nylander, Danström, von Koch, Kjellgren, Tisell, Alkman och Permansson.